

Sygn. akt V.2 Ka 525/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 października 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

Wydział V Karny Sekcja Odwoławcza

w składzie:

Przewodniczący: SSO Anita Ossak

Sędziowie: SSO Katarzyna Gozdawa-Grajewska (spr.)

SSO Aleksandra Odoj-Jarek

Protokolant: Justyna Napiórkowska

w obecności Barbary Drewniak Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Rybniku

po rozpoznaniu w dniu 25 października 2018 r.

sprawy:

skazanej E. Ś. (1)

c. C. i J.

ur. (...) w R.

w przedmiocie wydania wyroku łącznego

na skutek apelacji wniesionej przez skazaną i jej obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku

z dnia 21 czerwca 2018r. sygn. akt III K 166/18

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokat A. P. kwotę 120zł (sto dwadzieścia złotych) oraz 23 % podatku VAT w kwocie 27,60zł (dwadzieścia siedem złotych i sześćdziesiąt groszy), łącznie kwotę 147,60zł (sto czterdzieści siedem złotych i sześćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia skazaną od ponoszenia kosztów za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

SSO Anita Ossak

SSO Katarzyna Gozdawa-Grajewska (spr.) SSO Aleksandra Odoj-Jarek

Sygn. akt. V.2 Ka 525/18

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Rybniku wyrokiem z dnia 21 czerwca 2018r. w sprawie o sygn. akt. III K 166/18 wydał wyrok łączny w stosunku do E. Ś. (1) skazanej następującymi wyrokami:

I/ Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 17 marca 2011r. w sprawie IX K 2156/10 za czyny z art. 286 par. 1 kk i art. 270 par. 1 kk w zw z art. 11 par. 2 kk i art. 12 kk popełnione w okresie od 1 lutego do 29 marca 2010r. na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat tytułem próby, karę grzywny w rozmiarze 50 stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki na kwotę 40 zł., która to kara pozbawienia wolności została zarządzona do wykonania postanowieniem z dnia 12 marca 2013r. i **odbyta** a kara grzywny **wykonana**.

II/ Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim z dnia 13 lipca 2012 r. w sprawie VI K 1006/11 za czyn z art. 286 par. 1 kk popełniony w dniu 17 maja 2011r. na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat tytułem próby, karę grzywny w rozmiarze 30 stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki na kwotę 30 zł,

III/ Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 28 marca 2013r w sprawie IX K 1082/12 za czyn z art. 270 par. 1 kk popełniony w dniu 3 stycznia 2012r. na karę grzywny w rozmiarze 120 stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki na kwotę 20 zł,

IV/ Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 4 marca 2016r w sprawie IX K 842/15 za czyn z art. 190a par. 2 kk i art. 216 par. 2 kk w zw z art. 11 par. 2 kk i art. 12 kk popełniony w okresie od maja 2014r. do 22 czerwca 2014r. na karę 2 lat ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 godzin w stosunku miesięcznym, którą **wykonała** w całości w formie zastępczej kary pozbawienia wolności,

V/ Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 20 czerwca 2016r w sprawie IX K 79/16 za czyn z art. 286 par. 1 kk w zw z art. 12 kk popełniony w okresie od 10 czerwca 2013r. do dnia 9 stycznia 2014r. na karę 2 lat ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 godzin w stosunku miesięcznym za czyn z art. 270 par. 1 kk popełniony w dniu 15 marca 2014r. na karę 4 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 godzin w stosunku miesięcznym, które to kary połączono i orzeczono karę łączną 2 lat ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 godzin w stosunku miesięcznym,

VI/ Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 31 października 2017r w sprawie III K 524/17 za czyn z art.278 par. 1 kk popełniony w okresie od września do października 2012 na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności za czyny z art. 286 par.1 kk i z art. 286 par. 1 kk w zw z art. 12 kk w zw z art. 91 par. 1 kk popełnione w okresie od 27 czerwca 2012r. do 24 listopada 2012r. na karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 270 par. 1 kk popełniony w dniu 27 czerwca 2012r. na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności , które to kary połączono i orzeczono karę łączną 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności , którą **odbywa** od 9 grudnia 2017r.

VII/ Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 11 stycznia 2018r w sprawie III K 1457/17 za czyn z art. 286 par. 1 kk w zw z art. 270 par. 1 kk w zw z art. 11 par. 2 kk w zw z art. 12 kk i art. 64 par. 1 kk w zw z art. 91 par. 1 kk popełnione w okresie od 10 listopada 2015r. do 21 lipca 2016r. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności,

VII/ Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 13 grudnia 2017r w sprawie III K 1117/17 za czyny z art. 286 par. 1 kk w zw z art. 270 par. 1 kk w zw z art. 11 par. 2 kk w zw z art. 12 kk i art. 64 par. 1 kk popełnione w okresie od 18 sierpnia 2016r. do 18 października 2016r. na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy:

1. na mocy art. 85 par. 1,2 i 3 kk i art. 86 par. 1 i 2 kk połączył kary grzywny orzeczone wobec skazanej E. Ś. (1) wyrokami : Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim z dnia 13 lipca 2012r. w sprawie VI K 1006/11 oraz Sądu

Rejonowego w Rybniku z dnia 28 marca 2013r. w sprawie IX K 1082/12 i wymierzył jej **karę łączną grzywny 140 stawek dziennych** ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 zł.

2. na mocy art. 89 par 2 kk art. 87 par. 1 kk połączył kary pozbawienia wolności i kary ograniczenia wolności orzeczone wobec skazanej wyrokami:

-Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 20 czerwca 2016r. sygn. akt IX K 79/16

-Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 31 października 2017r. sygn. akt III K 524/17,

-Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 11 stycznia 2018r. sygn. akt III K 1457/17,

-Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 13 grudnia 2017r. sygn. akt III K 1117/17

i wymierzył jej **karę łączną 4 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności**.

3. na mocy art. 577 kpk na poczet orzeczonej w pkt 1 kary łącznej grzywny zaliczył kwotę 768,79 zł uiszczoną na poczet grzywny w sprawie IX K 1082/12,

4. na mocy art. 577 kpk na poczet orzeczonej w pkt 1 kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył okres dotychczas odbytej kary w sprawie III K 524/17 od dnia 9 grudnia 2017r. do dnia 21 czerwca 2018r.,

5. na mocy art. 576 par. 1 kpk ustalił, że pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w wyrokach objętych wyrokiem łącznym podlegają odrębnemu wykonaniu,

6. na mocy art. 572 kpk umorzył postępowanie o wydanie wyroku łącznego co do wyroków:

- Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 17 marca 2011r. sygn. akt IX K 2156/10

-Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 4 marca 2016r. sygn. akt IX K 842/15,

-Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim z dnia 13 lipca 2012r. sygn. akt VI K 1006/11 w zakresie wymierzonej tym wyrokiem kary pozbawienia wolności,

7. na mocy art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu wynagrodzenie za świadczoną oskarżonej obronę z urzędu.

8. zwolnił skazaną w całości od zapłaty kosztów sądowych obciążając nimi Skarb Państwa.

Apelację osobistą od wyroku łącznego wniosła skazana E. Ś. (1). Zaskarżyła wyrok wskazując, że od 1 lutego 2017r. jest zatrudniona na terenie zakładu karnego, nigdy nie była karana dyscyplinarnie, a jedynie nagradzana. Odbyła kurs opiekuna/asystenta osób starszych i niepełnosprawnych co dało jej głębokie przemyślenia czym jest ból i choroba. Podniosła, że pragnie spłacić dług wobec społeczeństwa i Państwa Polskiego za popełnione w przeszłości błędy. Według skazanej zawieszenie kary łącznej pozbawienia wolności pozwoliłoby jej na powrót do życia, i normalnego funkcjonowania co stałoby się drogą poszanowania prawa i porządku publicznego. Wniosła o zawieszenie (warunkowe) orzeczonej kary pozbawienia wolności.

Apelację wniosła też obrońca skazanej. Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

-rażącą niewspółmierność orzeczonej w pkt. 1 wyroku kary łącznej grzywny w wymiarze 140 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 20 zł,

-rażącą niewspółmierność orzeczonej w pkt. 2 wyroku kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 4 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności, poprzez niezastosowanie przy jej wymierzaniu zasady pełnej absorpcji, podczas gdy popełnione przez skazaną przestępstwa są tego samego rodzaju, a przede wszystkim warunki osobiste skazanej i jej zachowanie

podczas wykonywania kary, przemawiają za zastosowaniem w/w zasady, a co najmniej za zastosowaniem zasady asperacji w jej większym wymiarze. Stawiając ten zarzut obrońca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie skazanej kary łącznej grzywny i pozbawienia wolności z zastosowaniem pełnej absorpcji bądź złagodzenia kary łącznej grzywny i pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy, zważył co następuje:

Wniesiona przez obrońcę skazanej apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie tak jak i osobista apelacja skazanej.

Co do podniesionego zarzutu rażącej niewspółmierności kary łącznej grzywny i kary łącznej pozbawienia wolności to jest on bezzasadny.

Należy w tym miejscu przypomnieć, że w judykaturze i doktrynie powszechnie przyjmuje się, iż rażąca niewspółmierność kary, o jakiej mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k. nie dotyczy każdej różnicy w ocenie surowości lub łagodności kary, lecz jedynie niewspółmierności o charakterze wyraźnym, oczywistym i widocznym na pierwszy rzut oka. Wbrew stanowisku skarżącej, kara łączna tak grzywny jak i pozbawienia wolności wymierzona E. Ś. (2) w ocenie Sądu Okręgowego nie może być uznana za karę niewspółmiernie surową w stopniu rażącym. Wbrew stanowisku autora apelacji w niniejszej sprawie nie zaistniały bowiem podstawy do wymierzenia kary łącznej na zasadzie absorpcji. Sąd Rejonowy w Rybniku w sposób rzeczowy i logiczny umotywował w treści uzasadnienia wyroku wymiar kary łącznej grzywny orzeczonej w pkt. I wyroku i kary łącznej pozbawienia wolności, a Sąd Okręgowy to stanowisko podzielił.

Przy wymiarze kary łącznej należy uwzględniać wypracowane w orzecznictwie i piśmiennictwie dyrektywy szczegółowe. Odwołują się one przede wszystkim do kryteriów charakteryzujących przedmiotowo-podmiotowe związki między popełnionymi przestępstwami. Sąd wymierzając karę łączną powinien bowiem rozważyć przede wszystkim, czy pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono kary, istnieje ścisły związek podmiotowy lub przedmiotowy, czy też związek ten jest dość odległy lub w ogóle go brak (zob. wyrok SN z dnia 15 maja 1990 r., IV KR 80/90, LEX nr 479159). Im bowiem bliższy związek między czynami, tym bardziej wymiar kary łącznej powinien zbliżać się do zasady absorpcji, im zaś związek ten odleglejszy, tym bardziej wymiar kary łącznej powinien zmierzać w kierunku zasady kumulacji. Ustalając związek podmiotowo-przedmiotowy zbiegających się czynów należy mieć na względzie przede wszystkim następujące okoliczności:

- 1) liczbę popełnionych przestępstw - im większa, tym surowsza powinna być wymierzona za nie kara łączna (zob. wyrok SA w Katowicach z dnia 20 maja 2008 r., II AKa 129/08, LEX nr 466456; wyrok SA w Krakowie z dnia 19 października 2007 r., II AKa 183/07, KZS 2007, Nr 11, poz. 19),
- 2) jednorodność albo podobieństwo rodzajowe zbiegających się przestępstw
- 3) czas popełnienia każdego z przestępstw, zwłaszcza ich bliskość (zwartość) czasową (zob. wyrok SA w Katowicach z dnia 8 marca 2001 r., II AKa 59/01, OSN - Prok. i Pr. 2002, Nr 3, poz. 21),
- 4) bliski związek miejscowy przestępstw (zob. wyrok SA w Katowicach z dnia 8 marca 2001 r., II AKa 59/01, OSN - Prok. i Pr. 2002, Nr 3, poz. 21),
- 5) powiązanie przestępstw wspólnym zamiarem lub ciągiem działań sprawcy (zob. wyrok SA w Gdańsku z dnia 5 listopada 1998 r., II AKa 260/98, LEX nr 1681205),
- 6) motywację sprawcy (zob. wyrok SA w Krakowie z dnia 2 lipca 1992 r., II AKr 117/92, KZS 1992, z. 3-9, poz. 50),
- 7) rodzaj naruszonego dobra prawnego, zwłaszcza godzenie w zbliżone lub tożsame dobra prawne (zob. wyrok SN z dnia 23 czerwca 1987 r., IV KR 55/86, OSP 1988, z. 5, poz. 111),
- 8) zbieżność osób pokrzywdzonych, zwłaszcza pokrzywdzenie kilkoma przestępstwami tej samej osoby (zob. wyrok SA w Krakowie z dnia 19 stycznia 2005 r., II AKa 274/04, KZS 2005, z. 1, poz. 14).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy, trzeba najpierw wskazać, że Sąd Rejonowy trafnie w oparciu o art. 4 § 1 k.k. uznał, że w przedmiotowej sprawie należy zastosować przepisy prawa materialnego w brzmieniu obowiązującym po dniu 1 lipca 2015 r.

Zgodnie z treścią art. 86 § 1 k.k. sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny i 20 lat pozbawienia wolności. Oznacza to, że granice, w jakich kształtowała się możliwa do wymierzenia kara łączna wnosyły od 2 lat i 2 miesięcy do 4 lat i 7 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd pierwszej instancji j wymiar kary łącznej pozbawienia wolności określił na poziomie 4 lat i 2 miesięcy lat. Oznacza to, że kara łączna orzeczona przez Sąd Rejonowy przekraczała minimum o 2 lata i jednocześnie była o 5 miesięcy niższa niż dopuszczalne maksimum. Już w tym miejscu widać, że twierdzenie skarżącego o zastosowaniu przez Sąd Okręgowy "prawie pełnej kumulacji kar" nie ma oparcia w rzeczywistości. Powyższą konstatację można odnieść też do orzeczonej kary łącznej grzywny. Sąd Rejonowy mógł ustalić łączną karę grzywny od 120 stawek dziennych do 150 stawek dziennych. Orzekając karę łączną 140 stawek dziennych grzywny wybrał zasadę aspiracji, a nie pełnej kumulacji. Jednocześnie wartość jednej stawki dziennej ustalił na najniższym możliwym poziomie.

Obrońca w treści apelacji podniosła szereg argumentów, które w jej ocenie świadczyć miały o zasadności ukształtowania kary stosownie do zasady zbliżonej do absorpcji. Nie są one w ocenie Sądu Okręgowego przekonujące w takim stopniu, aby uznać wymierzoną skazanej karę łączną pozbawienia wolności jak i karę łączną grzywny za rażąco surowe. Zwrócić należy tu uwagę, że Sąd Rejonowy orzekł karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze o 5 miesięcy niższą niż kara maksymalna, a karę łączną grzywny o 10 stawek niższą.

Podnoszony przez skarżącą argument, iż sposób działania skazanej w opisie poszczególnych przypisanych jej czynów oraz motyw i pobudki jej działania były takie same, a to powinno determinować orzeczenie kary łącznej w niższym wymiarze nie zasługuje na uwzględnienie. Z takim widzeniem sprawy nie sposób się zgodzić. Przedstawiając tę kwestię należy wskazać, że E. Ś. (1) mimo uprzednich skazań nadal popełniała podobne przestępstwa przeciwko mieniu i wiarygodności dokumentów. Nie zrażały jej nawet orzekane względem niej wyrokami kary pozbawienia wolności. Nieprzerwanie od lutego 2010r. do października 2016r. popełniała kolejne przestępstwa na szkodę kolejnych pokrzywdzonych. Dla przykładu po wydaniu wobec niej wyroku w dniu 20 czerwca 2016r. w sprawie IX K 79/16 za czyny z art. 286 par. 1 kk w zw z art. 12 kk na karę ograniczenia wolności (czyli karę stosunkowo łagodną) już w dwa miesiące później, bo w okresie od 18 sierpnia 2016r. do 18 października 2016r. dopuściła się w warunkach recydywy kolejnego czynu z art. 286 par. 1 kk w zw z art. 270 par. 1 kk w zw z art. 11 par. 2 kk i 12 kk . Za to przestępstwo na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności została skazana wyrokiem z dnia 13 grudnia 2017r. w sprawie III K 1117/17. Sąd Okręgowy nie podziela oceny skarżącej, że podobieństwo czynów i ta sama motywacja (chęć szybkiego uzyskania korzyści majątkowej z pokrzywdzeniem innych osób) powinny determinować zastosowanie zasady absorpcji przy wymiarze kary łącznej. Powrót E. Ś. (1) do popełniania kolejnych przestępstw przeciwko mieniu i wiarygodności dokumentów nie może być uznany za incydentalny, skoro została ona w ostatnim czasie skazana za tego typu czyny 6 razy w okresie 2011-2017. Po drugie, popełnienie wskazanych przestępstw świadczy o skłonności skazanej do lekceważenia norm prawnych i braku poszanowania dla własności i mienia innych osób. W konsekwencji należy uznać, że dotychczasowe pobyty w jednostkach penitencjarnych i prowadzona w ich czasie resocjalizacja nie przyniosły pożądanego efektu. Wymogi prewencji indywidualnej przemawiają zatem przeciwko temu, aby wymiar kary łącznej oparty został na zasadzie absorpcji, gdyż skazana powinna być poddawana odpowiednim działaniom resocjalizacyjnym, aby ukształtować i utrwalić u niej postawę poszanowania prawa.

Obrońca podniosła również to, że podlegające łączeniu kary jednostkowe zostały wymierzone za czyny popełnione w zbliżonym okresie czasu. Połączenie ich również powinno w ocenie skarżącej skutkować wymierzeniem kary łącznej porównywalnej z już orzeczonymi karami. Sąd Okręgowy nie podziela tego punktu widzenia. Oceniając kwestię związku przedmiotowego zachodzącego między pozostającymi w zbiegu przestępstwami, należy mieć na względzie następujące kryteria: bliskość czasową ich popełnienia, osoby pokrzywdzone, rodzaj naruszonego dobra prawnego i sposób działania sprawcy. Analiza zapadłych w stosunku do skazanej wyroków, którymi orzeczono podlegające

łączeniu kary jednostkowe pozbawienia wolności i ograniczenia wolności, wskazuje, że wyrok Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 20 czerwca 2016r. r. (sygn. IX K 79/16) dotyczy czynu popełnionego w okresie od 10 czerwca 2013r. do dnia 9 stycznia 2014r. Z kolei wyrok Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 31 października 2017 r. (sygn. III K 524/17) obejmuje kary jednostkowe wymierzone za przestępstwa popełnione w okresie od września do października 2012r. i w dniu 27 czerwca 2012r. ., zaś wyrok Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 11 stycznia 2018 r. (sygn. III K 1457/17) dotyczy czynów popełnionych w okresie od 10 listopada 2015r. do 21 lipca 2016r. natomiast ostatni z zapadłych wobec skazanej wyroków z dnia 13 grudnia 2017r. (sygn. akt. III K 1117/17) dotyczy skazania za czyn popełniony w okresie od 18 sierpnia 2016r. do 18 października 2016r. O ile zatem między czynami objętymi wyrokami III K 1457/17 i III K 1117/17 rzeczywiście zachodzi blisko związek przedmiotowy, gdyż zostały popełnione w dużej zbieżności czasowej (w okresie od listopada 2015r. do 18 października 2016r.) i polegały na częściowo podobnych zachowaniach wymierzonych przeciwko dwóm dobrom prawnym - mieniu oraz dokumentom, to z kolei wyrok III K 524/17 dotyczy czynów z 2012r. zaś wcześniejszy wyrok wydany w sprawie IX K 79/16 dotyczy przestępstw popełnionych rok później. Zbieżność przedmiotowa przestępstw nie stanowi jednak - jak wyżej wskazano - jedynego kryterium, które należy uwzględnić przy wymiarze kary łącznej. Nie ulega wątpliwości, że z kolei duża ilość popełnionych przestępstw oraz znaczna ilość osób pokrzywdzonych sprzeciwiać się musiała dalszemu łagodzeniu wymiaru kary łącznej. Sąd Rejonowy te kwestie miał w polu widzenia i uwzględnił je przy kształtowaniu kary łącznej. Nie można bowiem premiować popełniania wciąż nowych przestępstw przez osoby skazane. Stosowanie zasady pełnej absorpcji doprowadziłoby do patologicznej sytuacji, że osoby całkowicie lekceważące normy prawne i dopuszczające się wciąż podobnych przestępstw (obecnie popełnianych już po zapadłych wobec nich wyrokach skazujących) nie ponosiłyby negatywnych konsekwencji swoich zachowań. Wypaczałoby to sens instytucji wyroku łącznego, który przecież nie zawsze ma doprowadzać do polepszenia sytuacji osoby skazanej.

Również dyskusja, czy kara w wymiarze 4 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności stanowi karę rażąco surową, jest bezproduktywna, gdyż jej wymiar jest przede wszystkim konsekwencją ilości i charakteru popełnionych przez skazaną przestępstw jednostkowych i wymierzonych za nie kar.

Zdaniem Sądu O., nie przekonuje także argument skazanej zawarty w apelacji osobistej że zrozumiała błędy, które popełniła i chce żyć już zgodnie z prawem. A odbywanie kary w warunkach izolacji jest dla niej nadmiernie dolegliwe. Oczywiście wykonywane obecnie kary są dla E. Ś. (1) znaczną dolegliwością. Nie ulega wątpliwości, że kara łączna w wymiarze 4 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności jest karą dolegliwą. Po pierwsze jednak , nie o dolegliwość kary idzie, lecz o to, czy jest ona sprawiedliwa. W całokształcie okoliczności sprawy Sąd Okręgowy nie ma zaś co do tego wątpliwości. Trudno natomiast traktować jako czynnik, który powinien mieć wpływ na wymiar kary łącznej zapewnienia skazanej, że od tej pory będzie już przestrzegać prawa czy fakt, że w zakładzie karnym nie była karana dyscyplinarnie. Jeżeli zaś chodzi o postulat skazanej by warunkowo zawiesić jej wymierzoną karę pozbawienia wolności to jest on zupełnie chybiony i niemożliwy do spełnienia. Przecież minimalną karą łączną pozbawienia wolności jaka mogła być wymierzona skazanej była kara 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności. (przy zastosowaniu pełnej absorpcji) Ani obecnie obowiązujące zasady warunkowego zawieszania orzeczonych kar pozbawienia wolności, ani poprzednio obowiązujące przed dniem 1 lipca 2015r. przepisy wykluczały możliwość warunkowego zawieszania kary pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat i 2 miesięcy. Obecnie można warunkowo zawiesić karę pozbawienia wolności w wymiarze maksymalnie 1 roku. Poprzedni stan prawny ustalał maksymalny wymiar kary pozbawienia wolności umożliwiający warunkowe zawieszenie na 2 lata. Stąd też wniosek zawarty w osobistej apelacji E. Ś. (1) jest całkowicie bezpodstawny nie znajdujący oparcia w przepisach prawa karnego.

Reasumując, w ocenie Sądu Okręgowego - uwzględniając całokształt stanu faktycznego - wymierzona kara łączna pozbawienia wolności w wymiarze 4 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności jak i kara łączna grzywny 140 stawek dziennych przy ustaleniu wartości jednej stawki na kwotę 20 zł nie mogą być uznane za rażąco niewspółmierne. Są one bowiem wynikiem rozważenia przez Sąd Rejonowy wszystkich okoliczności istotnych dla wymiaru kary łącznej, zaś przedstawione przez skarżące argumenty zaskarżonego rozstrzygnięcia nie były w stanie oceny Sądu meriti podważyć.

Jednocześnie należy podkreślić że rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego odnośnie umorzenia postępowania w przedmiocie wydania wyroku łącznego odnośnie wyroków:

- Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 17 marca 2011r. (IX K 2156/10),
- Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim z dnia 13 lipca 2012r. (IX K 1006/11),
- Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 4 marca 2016r. (IX K 842/15),

było prawidłowe i zasadne. W żadnej z apelacji kwestia ta nie była podnoszona i kwestionowana. Stąd też przytaczanie ponownie powodów umorzenia postępowania odnośnie w/w orzeczeń , które przecież zawarte są w uzasadnieniu wyroku Sądu I instancji jest zbyteczne.

Mając na uwadze powyższe utrzymano w mocy zaskarżony wyrok uznając obie wniesione apelacje za bezzasadne.

Sąd Okręgowy jednocześnie na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (tekst jedn.: Dz. U. z 2016 r. poz. 1999 z późn. zm.) oraz § 2 pkt 1, § 4 ust. 1 i 3 oraz § 17 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. P. kwotę 147,60 złotych brutto tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu w postępowaniu przed Sądem odwoławczym z urzędu.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd Okręgowy zwolnił skazaną E. Ś. (1) od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, do których poniesienia zgodnie z art. 636 § 1 k.p.k. byłaby zobowiązana, uznając że byłoby to dla niej zbyt uciążliwe ze względu na jej obecną sytuację życiową i perspektywę pozostawania przez kilka lat w warunkach zakładu karnego. W konsekwencji Sąd obciążył tymi kosztami Skarb Państwa.

SSO Anita Ossak

SSO Aleksandra Odoj-Jarek SSO Katarzyna Gozdawa-Grajewska